

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **M. K.**,
bytem X,
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**,
sídlem Budějovická 7, 140 00 Praha 4,

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 27. 5. 2016, č. j. 25622-2/2016-900000-304.7,
sp. zn. 151984/2015-610000-12,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo dle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 1. 2016 č. j. 17480/2016-610000-12 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím shledal správní orgán I. stupně žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 42a odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pozemních komunikacích), za což mu byla vyměřena pokuta 3 000 Kč a podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) povinnost úhrady nákladů řízení v hodnotě 1 000 Kč.

2. Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nebyly splněny podmínky pro zamítnutí odvolání pro jeho opožděnost. Dne 15. 2. 2016 podal první blanketní odvolání, které neobsahovalo podpis oprávněné osoby. Dne 22. 2. 2016 předal provozovateli poštovních služeb prostřednictvím služby DopisOnline doplnění tohoto odvolání. Žalovaný však považoval za datum učinění podání až den 23. 2. 2016, kdy byla zásilka fakticky zhotovena, i přesto že bylo provozovatelem poštovních služeb potvrzeno přijetí potvrzení blanketního odvolání dne 22. 2. 2016. Žalobce považuje výklad zákona zastávaný žalovaným za projev svévole veřejné moci. Zákon nedefinuje, že má dojít k fyzickému podání zásilky, nebo k podání k přepravě, nebo k zahájení poštovní přepravy, čímž má žalobce za to, že se žalovaný dopouští nepřipustného restriktivního výkladu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukazoval na podmínky § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu, po jejichž splnění lze považovat lhůtu pro podání odvolání za zachovanou. V prvé řadě měl žalobce možnost podat odvolání poslední den lhůty u věcně a místně příslušného správního orgánu. V případě, že není činěno podání osobě, je lhůta zachována už jen tehdy, pokud jsou kumulativně naplněny následující podmínky § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu: *je-li v tento den podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, která obsahuje podání, držiteli poštovní licence*. Tyto podmínky však žalobce nesplnil, když neodevzdal u provozovatele poštovních služeb zásilku (navenek) adresovanou správnímu orgánu a (uvnitř) obsahující předmětné podání. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, č. j. 3 As 178/2014 – 31, publ. č. 2486/2012 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud rozlišuje soukromoprávní ujednání mezi provozovatelem poštovní licence a jejím klientem od veřejnoprávních dopadů na doručování poskytovatelem poštovních služeb. Přičemž v citovaném rozsudku byl soukromoprávní charakter ujednání spatřován v zajištění tzv. „odnosu zásilek“, tedy smluvně dojednaném dodatečném doručování zásilek na adresu odlišnou od adresy uvedené na doručované zásilce. Žalovaný tento výklad Nejvyššího správního soudu analogicky uplatňuje i na podávání zásilek prostřednictvím služby PostServis, v rámci kterého si musí klient nejprve konkrétní službu (zhotovení a odeslání zásilky) objednat, a až následně je zásilka zhotovena a předána k přepravě.
4. Žalovaný považuje odeslání objednávky poskytovateli poštovních služeb za soukromoprávní ujednání a až v následném zhotovení a vypravení zásilky shledává úkon mající vliv na zachování lhůty dle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu. Žalovaný upozornil i na skutečnost, že žalobci bylo známo, že k vypravení zásilky doručené po 16. hodině dojde až následující pracovní den. Žalovaný považuje podmínky pro zamítnutí podaného odvolání jakožto opožděného za splněné, a proto navrhuje žalobu zamítnout.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

5. Správní spis obsahuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 27. 1. 2016, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, když dne 27. 6. 2015 užil dálnice č. D1, na 39 km, ve směru jízdy na Brno, jejíž užívání je dáno ustanovením § 20 zákona o pozemních komunikacích, osobním motorovým vozidlem tovární značky PEUGOT označeným registrační značkou X, na kterém nebyl vylepen platný kupón prokazující úhradu časového poplatku v době užití zpoplatněné pozemní komunikace. Za tento přestupek mu byla podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích vyměřena pokuta 3 000 Kč a povinnost úhrady nákladů řízení v hodnotě 1 000 Kč.
6. Prvostupňové rozhodnutí bylo zmocněnci žalobce doručeno dne 29. 1. 2016. Dne 15. 2. 2016 odeslal zmocněnec žalobce správnímu orgánu I. stupně e-mail s blanketním odvoláním. Součástí odvolání byla i věta „[p]odání bude doplněno v zákonné lhůtě“. Spis obsahuje další (druhý) blanketní odvolání (totožného obsahu jako odvolání z 15. 2. 2016), které také nebylo podepsáno osobou oprávněnou a které bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 26. 2. 2016. I v tomto odvolání byla obsažena informace „[p]odání bude doplněno v zákonné lhůtě“. Obálka s tímto blanketním odvoláním byla opatřena podacím razítkem ze dne 24. 2. 2016 a s označením čísla zásilky x. Usnesením ze dne 29. 2. 2016 vyzval správní orgán I. stupně zmocněnce žalobce k doplnění řádného podpisu druhého blanketního odvolání doručeného dne 26. 2. 2016. Usnesení bylo zmocněnci žalobce doručeno dne 10. 3. 2016 a ten zaslal správnímu orgánu I. stupně dne 15. 3. 2016 totožné znění blanketního odvolání, avšak doplněné o podpis osoby oprávněné.
7. Ve spise je založeno i usnesení ze dne 17. 3. 2016, kterým vyzval správní orgán I. stupně provozovatele poštovních služeb Českou poštu, s. p. o vyjádření k okolnostem převzetí a vypravení zásilky č. x, neboť vznikly pochybnosti o dotčeném podání, protože správní orgán I. stupně shledal rozpor mezi obsahem obálky podání, na které bylo uvedeno datum podání 24. 2. 2016, a výpisem z Track&Trace, který obsahuje informace o jednotlivých událostech, jak bylo se zásilkou nakládáno. Ve výpisu Track&Trace je uvedeno, že k podání zásilky došlo dne 23. 2. 2016 a místem vzniku byl PostServis České Budějovice. Česká pošta, s. p. měla doložit důkazní prostředky, ze kterých by bylo zřejmé použití systému PostServis. A dále měla sdělit konkrétní okolnosti zpracování datového souboru a čas vzniku finálního listinného podání. Správní orgán I. stupně žádal i o poskytnutí objednávky, případně harmonogramu (smluvních podmínek) rozhodného pro vypravení zásilky.
8. Usnesením ze dne 6. 4. 2016 vyzval správní orgán I. stupně zmocněnce žalobce k doložení podacího lístku (nebo jiné listiny) vztahujícího se k druhému blanketnímu odvolání, jež bylo doručeno dne 26. 2. 2016, a prokazujícího, kdy došlo ke zpracování podání z portálu hybridní pošty PostServis. Zmocněnec žalobce doručil správnímu orgánu I. stupně podací lístek k zásilce č. x, ve kterém je uvedeno „datum podání: 22. 02. 2016“. Jiné časové údaje vztahující se ke zpracování objednávky případně vypravení zásilky podací lístek neobsahuje. Další doklady prokazující jiné časy podání zásilky a jejího zpracování žalobce nedoložil.

9. Dne 20. 4. 2016 doručila Česká pošta, s. p. správnímu orgánu I. stupně vyjádření, ve kterém uvedla, že zásilka č. x byla do elektronického systému služby DopisOnline podána dne 22. 2. 2016 ve 23:30 hod. Přičemž podáním zásilky se rozumí příjem souborů pdf – podkladů k tisku na server www.postservis.cz. Zásilky podané v pracovní den do rozhodných 16 hodin jsou vyrobeny (vytištěny, zaobálkovány a předány do poštovního provozu) ještě týž den. Pokud klient danou dobu překročí, jsou zásilky vyrobeny a předány do poštovního provozu následující pracovní den, což v případě žalobce znamenalo, že bylo odvolání předáno do poštovního provozu až 23. 2. 2016. Součástí vyjádření byl i výpis podpůrného programu služby DopisOnline, ze kterého je ověřitelné číslo podání zásilky a čas podání dne 22. 2. 2016 ve 23:30 hodin bez specifikace, zda se jedná o čas doručení objednávky nebo vypravení listinné zásilky k přepravě.
10. Usnesením ze dne 25. 4. 2016 vyzval správní orgán I. stupně zmocněnce žalobce, aby se vyjádřil k výše uvedenému sdělení České pošty, s. p., a zároveň zmocněnci žalobce sdělil, že z podacího lístku, který byl správnímu orgánu I. stupně doručen dne 2. 5. 2016, není patrné datum zpracování zásilky na portálu hybridní pošty PostServis. Zmocněnec žalobce na uvedenou výzvu nijak nereagoval.
11. Dne 27. 5. 2016 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolání pro opožděnost zamítl. V odůvodnění uvedl, že není sporu o tom, že žalobce podal dne 22. 2. 2016 ve 23:30 provozovateli poštovních služeb prostřednictvím služby DopisOnline datový soubor (podklad k tisku) s požadavkem na vytvoření listinné doporučené zásilky. Ovšem žalovaný vyhodnotil toto podání jako opožděné, protože k faktickému zhotovení a vypravení podání s odvoláním došlo až dne 23. 2. 2016. S termínem zhotovení a vypravení zásilky byl žalobce dle obchodních podmínek provozovatele poštovních služeb předem seznámen. Žalovaný nepovažuje odeslání objednávky k vytvoření zásilky za učinění podání provozovateli poštovních služeb ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu:

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladné. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
13. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
14. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ani žalovaný na základě výzvy soudu neoznámili svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasili.

Posouzení žalobních bodů:

15. Dle § 82 odst. 1 věta první správního řádu, *musí mít odvolání náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu* a dle § 83 odst. 1 věta první správního řádu, *činí odvolací lhůta 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak*.
16. Pro posouzení, zda lze považovat žalobcem podané odvolání za včasné, je stěžejní

výklad ustanovení § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu, které zní [p]okud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu, je lhůta zachována, je-li posledního dne lhůty učiněno podání u věcně a místně příslušného správního orgánu anebo je-li v tento den podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, která obsahuje podání držiteli poštovní licence anebo zvláštní poštovní licence anebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě; nemůže-li účastník z vážných důvodů učinit podání u věcně a místně příslušného správního orgánu, je lhůta zachována, jestliže je posledního dne lhůty učiněno podání u správního orgánu vyššího stupně; tento správní orgán podání bezodkladně postoupí věcně a místně příslušnému správnímu orgánu, a to v kombinaci s ustanovením § 37 odst. 4 správního řádu, které stanoví, že podání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným v první větě, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití podpisu.

17. Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 29. 1. 2016. Poslední den lhůty pro podání odvolání tak připadl na pondělí 15. 2. 2016, kdy žalobce podal první blanketní odvolání, avšak bez zaručeného elektronického podpisu. Pro vyvolání zákonných účinků proto bylo nutné odvolání do 22. 2. 2016 potvrdit dle § 37 odst. 4 správního řádu. Mezi stranami je sporné, zda lze považovat odeslání objednávky k vytvoření zásilky prostřednictvím služby DopisOnline, která měla dle žalobce obsahovat potvrzení odvolání, za podání poštovní zásilky dle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu a zda tak bylo dle § 37 odst. 4 správního řádu řádně potvrzeno odvolání ze dne 15. 2. 2016.
18. Žalobce je toho názoru, že lhůtu zachoval již podáním objednávky k vytvoření zásilky ze dne 22. 2. 2016, a to z důvodu, že zákon nestanoví, že by zásilka musela být fyzicky vytvořena, nebo že by musela být zahájena přeprava této zásilky. Dle žalobce nelze uplatnit restriktivní výklad daného ustanovení, který je navíc závislý na interních předpisech žalovaného.
19. Žalovaný naopak považuje pro zachování lhůty dle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu za stěžejní okamžik faktického vyhotovení podání obsahující odvolání a jeho předání k přepravě. Odeslání objednávky k vytvoření zásilky považuje za soukromoprávní ujednání, které nemá vliv na zachování lhůty dle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu.
20. Otázkou zachování lhůty dle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu v souvislosti s využíváním elektronické poštovní služby DopisOnline se zabýval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu a v usnesení ze dne 19. 12. 2017, č. j. 10 As 20/2017 – 49, dospěl k závěru, že „[d]en elektronické objednávky služby DopisOnline přes webovou stránku <https://online.postservis>, není okamžikem podání zásilky k poštovní přepravě ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu.“ Z odůvodnění usnesení je pak zřejmé, že Nejvyšší správní soud opakovaně důsledně rozlišuje soukromoprávní ujednání mezi zákazníky a Českou poštou, s. p. a veřejnoprávními povinnostmi České pošty, s. p. vyplývajících ze zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o poštovních službách“). V této souvislosti odkázal Nejvyšší správní soud i na rozsudek ze dne 7. 4. 2015, č. j. 3 As 178/2014 – 31, publ. č. 2486/2012 Sb. NSS, anebo na rozsudek ze dne 30. 6. 2010, č. j. 1 As 10/2010 – 47. Nejvyšší správní soud zopakoval, že „poštovní zásilkou se dle § 2 písm. a) zákona o poštovních službách rozumí adresná

zásilka v konečné podobě, ve které má být provozovatelem dodána.“

21. Ve světle výše citovaného závěru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu nelze přisvědčit názoru žalobce, že k zachování lhůty dle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu dochází již podáním objednávky k vytvoření zásilky obsahující předmětné podání prostřednictvím služby DopisOnline. Naopak je třeba potvrdit závěry žalovaného, který vyhodnotil zaslání objednávky žalobcem České poště, s. p. jako soukromoprávní ujednání, které nemá vliv na zachování lhůty dle ustanovení § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu. Tento právní závěr je zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a nejsou zde žádné skutkové okolnosti, které by byly způsobily tento právní závěr zvrátit.
22. Soud shledal nedůvodným i argument žalobce, kterým namítá, že mu nelze přičítat k tíži, kdy dojde na základě interních předpisů poskytovatele poštovních služeb k zahájení přepravy resp. k vytvoření požadované zásilky. Dle žalobce nic nebránilo pracovníkovi poskytovatele poštovních služeb, aby podání učiněné žalobcem zpracoval týž den a předal k přepravě, kdy žalobce svou objednávku učinil. Pakliže by však skutečně došlo k tomu, že by pracovník poskytovatele poštovních služeb nerespektoval interní předpis, musel by právě žalobce prokázat, že k vytvoření zásilky a jejímu předání k přepravě došlo dříve, než bylo deklarováno v obchodních podmínkách. Vzhledem k tomu, že dle § 2 písm. a) zákona o poštovních službách se rozumí poštovní zásilkou adresná zásilka v konečné podobě, ve které má být provozovatelem poštovních služeb dodána, nelze připustit, aby vyvolávala účinky zachování lhůty dle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu již objednávka k vytvoření této zásilky. Žalobce byl seznámen s podmínkami pro poskytování služeb DopisOnline, a proto měl s ohledem na zachování lhůty pro potvrzení odvolání ze dne 15. 2. 2016 zvolit takový způsob podání, kterým by se nevystavil riziku, že tuto lhůtu zmešká. Žalobce nemohl bezdůvodně spoléhat na to, že některý pracovník poskytovatele poštovních služeb nebude dodržovat interní předpisy a vypraví objednanou zásilku během 30 minut, které by mu k tomu zbývaly.
23. Žalobce i žalovaný se shodují na tom, že k odeslání objednávky k vytvoření zásilky adresované správnímu orgánu I. stupně došlo dne 22. 2. 2016 ve 23:30 hodin a že k faktickému vytvoření zásilky došlo v souladu s obchodními podmínkami, se kterými byl žalobce seznámen, až následující pracovní den, tedy 23. 2. 2016. Jelikož nelze považovat odeslání objednávky k vytvoření zásilky za úkon, který má vliv na zachování lhůty podle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu a jelikož došlo k faktickému vytvoření zásilky až následující pracovní den po uplynutí lhůty pro potvrzení odvolání, není možné na dané podání pohlížet jako na včasné potvrzení odvolání ze dne 15. 2. 2016.
24. V této souvislosti je ještě nutné zabývat se podrobněji otázkou, zda podání, které bylo učiněno dne 23. 2. 2016 a které žalobce považuje za potvrzení odvolání z 15. 2. 2016, bylo způsobilé vyvolat účinky potvrzení dle § 37 odst. 4 správního řádu. Vzhledem k tomu, že nebylo podání ze dne 15. 2. 2016 opatřeno zaručeným elektronickým podpisem, musel žalobce zaslat správnímu orgánu I. stupně kvalifikovanou formou podání potvrzení tohoto odvolání. Na tuto situaci je přílehlavý rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008 – 70, publ. č. 90/2008 Sb. NSS, dle kterého: „[p]odání učiněné prostřednictvím veřejné datové sítě - internetu - bez zaručeného elektronického podpisu

podle § 37 odst. 4 správního řádu z roku 2004 je úkonem způsobilým vyvolat právní účinky jen za podmínky jeho následného doplnění (do 5 dnů) některou z kvalifikovaných forem podání, tj. písemně, ústně do protokolu nebo elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem, aniž by přitom bylo nutné k takovému doplnění podatele vyzývat. Pokud však není náležitým způsobem podání potvrzeno, správní orgány k němu nepřihlízejí. Druhé blanketní odvolání, které bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 26. 2. 2016, nesplňovalo kvalifikovanou formu podání, protože rovněž neobsahovalo podpis osoby oprávněné, a nemohlo tak mít za následek potvrzení podání ze dne 15. 2. 2016. Nelze připustit konstrukci, že by žalobce opakovaně dle § 37 odst. 4 správního řádu řetězil ve lhůtě pěti dní blanketní nepodepsaná odvolání, a až po nějaké době by doručil příslušnému správnímu orgánu řádné podání, kterým by se dovolával potvrzení prvního blanketního odvolání a vyvolání zákonných následků tohoto podání. Tímto jednáním by docházelo k nepřipustnému prodlužování lhůty stanovené v § 37 odst. 4 správního řádu. Odeslal-li žalobce správnímu orgánu I. stupně druhé blanketní odvolání, které bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 26. 2. 2016, a neobsahovalo-li toto odvolání opět podpis oprávněné osoby, nemohlo, ani v případě, že by byl zachován postup dle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu, vyvolat následky potvrzení blanketního odvolání z 15. 2. 2016. Žalovaný postupoval správně, když vyhodnotil, že odvolání z 15. 2. 2016 nebylo řádně potvrzeno, tudíž k němu nelze přihlížet, a že je třeba na podání doručené dne 26. 2. 2016 pohlížet jako na podání nové.

25. Vzhledem k tomu, že žalobce doplnil, resp. potvrdil dne 15. 3. 2016 kvalifikovanou formou podání doručené dne 26. 2. 2016, správní orgán I. stupně se tímto odvoláním zabýval a shledal, že bylo podáno opožděně, protože lhůta pro podání odvolání uplynula dne 15. 2. 2016 resp. dne 22. 2. 2016 v případě, chtěl-li by žalobce řádně potvrdit odvolání z 15. 2. 2016. Ze strany žalovaného tak nedošlo k diskriminačnímu jednání nebo dokonce k projevu svévole veřejné moci, neboť žalovaný jednal v mezích zákona, když vyhodnotil v souladu s § 83 odst. 1 správního řádu odvolání doručené dne 26. 2. 2016 jako opožděné.
26. Soud upozorňuje i na nesrovnalost, která se v žalobě objevila, a to v souvislosti s daty uvedenými na podacím lístku k zásilce č. x. Žalobce uvedl, že „[d]ne 22. 2. 2016 předal k poštovní přepravě zásilku obsahující potvrzení podání. Česká pošta, s. p., vyhotovila podací lístek k této zásilce, ze kterého vyplývá, že bylo podání učiněno dne 15. 2. 2016, kdy je na tomto lístku explicitně uvedeno „Datum podání: 15. 2. 2016““. Vzhledem k tomu, že žalobce na výzvu správního orgánu I. stupně předložil pouze jeden podací lístek k zásilce č. x, ve kterém byl jako datum podání uveden den 22. 2. 2016 a vzhledem k tomu, že nelze akceptovat potvrzení objednávky k datu dřívějšímu, než ke kterému byla objednávka skutečně odeslána, má soud za to, že se jedná o chybu v psaní, která nemá vliv na posouzení žaloby.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

27. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když nepřihlížel k odvolání podanému dne 15. 2. 2016 z důvodu, že nebylo řádně potvrzeno ve lhůtě 5 dnů dle § 37 odst. 4 správního řádu, a když vyhodnotil odvolání doručené dne 26. 2. 2016 jako nové odvolání nikoli jako potvrzení odvolání z 15. 2. 2016. Žalovaný taktéž postupoval v souladu se zákonem, když odvolání doručené dne 26. 2. 2016 a potvrzené podáním z 15. 3. 2016 zamítl dle § 92 odst. 1 jako opožděné. Žalovaný dále učinil

správný právní závěr, když na objednávku ke zhotovení zásilky odeslanou prostřednictvím služby DopisOnline pohlížel jako na soukromoprávní ujednání, které nemá vliv na zachování lhůty dle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu.

28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který byl z procesního hlediska neúspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, žádné náklady přesahující rámec jeho činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. února 2018

JUDr. Věra Šimůnková v. r.
samosoudkyně